

Quỳnh Dao

Rượu Mừng Pha Nước Mắt

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

QUYNH DAO

Rượu Mừng Pha Nước Mắt

Chương 1

Phùng Vinh ngồi một mình trong thư phòng. Tì đôi cánh khủy lên bàn viết, hai bàn tay nâng lấy cầm, chàng hướng nhìn ra vườn, qua khung cửa sổ. Ngoài kia nắng đang hồng, liễu đang xanh, và bướm hoa đang đùa cợt, và gió lá đang tâm sự thì thầm... Thật là tuyệt diệu. Nhưng hôm nay tất cả ngoại cảnh hữu tình ấy lại trở thành vô nghĩa đối với nội tâm đang nặng trĩu của chàng. Chàng nghĩ ngợi miên man, thần thờ, chiếc đĩa gạt tàn thuốc trước mặt chàng đã đầy ắp. Chợt vỗ vỗ trán mấy cái, chàng uốn người dựa ngửa ra lưng ghế, vừa thổi phù một ngúm khói mịt mù như để trút bớt sự căng thẳng trong lòng. Đoạn chàng ngồi ngay ngắn lại, kéo hộc tủ, lấy ra một xấp giấy mỏng màu thiên thanh. Đây là bức thư dài, đầu thư có hàng chữ rành rành: "Ba-Lê, ngày... tháng... năm... "

Chùng như đã xem qua nhiều lượt rồi, nên chàng nhớ rất rõ từng đoạn trong thư. Chàng giở đúng một đoạn mà chàng đã đánh dấu tréo bằng mực đỏ và bắt đầu đọc lại, không biết là lần thứ mấy:

“Nếu có nhận đủ những bức thư trước của tôi, chắc cậu thừa rõ là tôi đang nóng ruột muốn biết tin tức về Bội Dung như thế nào? Vậy mà tại sao thủy chung cậu vẫn chưa chịu cho tôi hay chút gì hết, về nó?”

Có sự khó khăn cho cậu, hay có điều bất trắc ra sao cho Bội Dung, đến đổi cậu chẳng tiện viết cho tôi, dù chỉ một dòng năm bảy chữ thôi?

“Bội Dung hiện nay như thế nào?”

“Câu tôi hỏi rất ngắn ngủi như vậy. Thế mà tôi phải đợi chờ dằng dặc lâu quá lâu vẫn không hân hạnh được cậu hồi đáp! Cậu còn lạ gì, từ nơi ngoại quốc xa xôi, khi biết đích xác về Bội Dung, tôi

chỉ còn có cách là nhờ cậu, xin cậu đừng để tôi thất vọng mãi. Dù sao cậu cũng là chồng của Bội Dung trong thực tại. Thì lẽ nào cậu chẳng đủ tư cách hơn tất cả để nói về Bội Dung, nhất là nói với tôi, chị ruột của nó?

“Bất luận là Bội Dung ra sao, tôi van cậu, xin cậu cứ thẳng thắn tin cho tôi biết! Có gì mà cậu ngại?

“Cậu Phùng Vinh! Tôi dùng lối xưng hô chị em thân mật như thế này - Chớ không gọi nhau thím cháu, mặc dù tôi đang là thím của cậu, chắc cậu dư hiểu là tôi đang coi trọng mối tình giữa cậu và Bội Dung đến bậc nào. Mong rằng cậu cùng Bội Dung không để đôi chút mây mù trong quá khứ làm vẩn đục bầu trời hạnh phúc của hai người. Mong rằng cậu bao giờ cũng vẫn là một Phùng Vinh rộng lượng, để đóng tròn vai chủ động dẫn dắt Bội Dung vững tiến trên đường đời. Lại mong rằng những điều ước mong vừa kể sẽ được cậu chú ý coi là lời chân thành của một Nhược Lan bạn học cũ, một Nhược Lan chị ruột của Bội Dung chớ tuyệt nhiên không phải là một kiểu cách “áp lực giáo huấn” của một người thím đâu...”

Nhược Lan.

QUỲNH DAO

Rượu Mừng Pha Nước Mắt

Chương 2

Vừa nhảy xuống xe, Phùng Vinh liền vội vàng ôm cái gói khá to bao giấy hồng, buộc dây ngũ sắc, chạy vào nhà.

Bà mẹ đang ngồi may, nghe tiếng giầy của con mới ngẩng lên, thì Phùng Vinh đã đặt bừa cái gói xuống mặt bàn máy may rồi khiến bà quát lớn, mắng yêu:

- Coi! cái thằng... Làm gãy kim, rồi chỉ hết rồi! Cái gì mà làm như giựt giàn vậy?

Phùng Vinh hí hửng:

- Thừa má, con được lãnh thưởng ở trường, xuất sắc về môn sinh ngữ đó má!

Gương mặt người từ mầu rạng rỡ ánh hân hoan hân diện.

Phùng Vinh tiếp tục khoe thêm với mẹ một chập nữa, bỗng nói:

- Má! con đem gói phần thưởng này sang tặng cho Bội Dung, nhen má?

Bà mẹ cười:

- Tùy ý con. Nhưng đã biết trong đó có những gì chưa mà đem tặng liệu có xứng đáng không?

- Dạ, thì chắc là sách vở với dụng cụ học sinh. Dù đáng giá hay không, đâu thành vấn đề, điều quý là tấm lòng của mình chứ, má! Mẹ của Phùng Vinh với thân mẫu Bội Dung vốn là bà con bạn dì xa, lại chung xóm từ lâu, hai nhà chỉ cách nhau năm căn phố.

Hoàn cảnh hai người gần giống nhau. Mẹ Phùng Vinh góa chồng từ sáu năm nay, vẫn ở vậy nuôi con với một sự sản tương đối khá giả của chồng để lại. Thân mẫu Bội Dung tuy không là góa phụ nhưng cũng đã mất chồng vì ông chồng đi xa lâu rồi và dường như đã có vợ khác, chẳng có tin tức gì về cả. Dù vậy, bà vẫn đủ sức nuôi con ăn học chu đáo, nhờ giỏi nghề buôn bán và có gốc giàu sẵn. Đôi nhà chỉ khác nhau chẳng là một đằng chỉ có đứa con trai duy nhứt, là Phùng Vinh, năm nay mười lăm tuổi, học lớp mười Trung học và một đằng thì có hai người con gái:

Nhược Lan đồng tuổi, đồng lớp với Phùng Vinh, với cô em Bội Dung mười bốn tuổi, đang học lớp chín.

Hai nhà rất thân nhau, thường tới lui, qua lại mật thiết hằng ngày.

Lẽ cố nhiên tình cảm giữa Phùng Vinh với chị em Nhược Lan, Bội Dung cũng đặc biệt khắng khít.

Sau khi hỏi ý mẹ, Phùng Vinh hăm hở ôm quà thưởng đến nhà Bội Dung.

Nhược Lan đi vắng, dường như đi xi-nê với bạn. Trên lầu Bội Dung đang ngồi yên cho mẹ chải tóc thắt bím. Dọc đôi bờ chiếc gáy nõn nà chảy dài hai suối tóc đen tuyền, óng mượt. Bím được kết thật khéo, lại được buộc thêm giải lụa xanh ở đuôi, trông càng duyên dáng. Tự dưng bà mẹ mỉm cười thỏa mãn, không biết là để tán thưởng nét mỹ miều đáng yêu của đứa con gái cung đang độ dậy thì, hay vì hài lòng với công trình tinh xảo của mình...

- Thưa dì...

Hai mẹ còn đồng quay lại:

- À, cháu Vinh.

- Kia, anh Phùng Vinh! Anh có cái gói gì mà đẹp thế? cho Bội Dung đi!

Bà mẹ phát nhẹ vào vai con gái, mắng yêu:

- Ăn nói khó nghe vậy? cứ giỏi xin là không ai bằng.

Phùng Vinh lễ phép:

- Thưa dì, Bội Dung vừa nói đúng, đây là quà của Bội Dung ạ.

Bội Dung reo lên:

- À há! đã biết mà!

Giọng cười mới, Phùng Vinh luyến mến nhìn sát vào ánh mắt Bội Dung khoe:

- Từ trường về, anh chỉ ghé đằng nhà một lát thôi, rồi thẳng đây liền để gói quà này tới tay Bội Dung thật sốt dẻo mới thích!

Chớp chớp hai hàng mi dài, Bội Dung hỏi:

- Anh nói gì mà “từ trường về” với “sốt dẻo”? Nghĩa là sao? Em chả hiểu nổi!

Chẳng đợi Phùng Vinh trả lời, Bội Dung lại hồn nhiên tiếp:

- Trong gói có món chi mà bao giấy buộc dây xanh đỏ tùm lum, coi bộ long trọng dữ vậy, hả anh? Đâu nào đưa nó đây cho em mở ra xem thử!

Vừa nói, Bội Dung vừa sấn tới, lẹ tay đoạt lấy gói quà và lùi lại mấy bước ngồi xuống, tự tiện tháo dây, lột giấy...

Phùng Vinh chân thành:

- Món quà đặc biệt lắm đấy! Mặc dù chưa biết trong đó có những gì, nhưng chắc chắn là giá trị gấp chục lần so với thứ thường.

Bởi vì nó là phần thưởng xuất sắc về sinh ngữ mà anh mới vừa được lãnh ở trường. Anh muốn tặng lại cho Bội Dung với hy vọng từ rày Bội Dung sẽ học giỏi hẳn lên, nhứt là đừng cầm đèn lái môn sinh ngữ với toán nữa. Lúc leo lên bục cao để nhận phần thưởng đó ông Hiệu Trưởng trao, anh bỗng nhớ tới Bội Dung...

Bội Dung chợt tái mặt, dừng tay lại, không mở gói quà thêm nữa, mà ngẩng lên, quắc mắt giận dữ nhìn Phùng Vinh:

- À thì ra như vậy: Anh định khoe tài học giỏi của anh bằng cách đem gói này lại bi mặt tôi, lên lớp với tôi? Hừ, ai mà chả biết anh học giỏi, còn tôi thì hạng bét. Tôi không thèm đâu! Trả cái phần thưởng xuất sắc của anh lại cho anh đó!

Chưa dứt lời, Bội Dung đã ném cái gói về phía Phùng Vinh, vừa đứng phắt dậy, toan bỏ đi. Nhưng bà mẹ liền lên tiếng:

- Bội Dung! Sao kỳ vậy? Anh Vinh của con vì hảo ý mà đem quà thưởng lại cho, đã không cảm ơn, còn lại nặng lời gây gổ. Má không chịu thể đâu.

Bội Dung không dám bỏ đi, đành dừng lại, gằm mặt, tay vân vê tà áo.

Còn Phùng Vinh thì tự nãy giờ cứ đứng chết trân, gương mặt đầy vẻ kinh ngạc ngó Bội Dung.

Bà mẹ phì cười, hòa giải:

- Coi đó, đằng mặt trời đằng mặt trăng, có hay ho tốt lành gì không? Bội Dung, con chỉ quen tật tự ái vặt. Anh Phùng Vinh của con thật tình muốn con tiến bộ, chớ có ý chê bai con hồi nào? Mình học hơi yếu thì anh em bạn bè nhắc nhở, khuyến khích, là điều đáng quý, sao lại giận? Chà! nói tới chuyện học hành của con, má bắt đầu rầu, con xem, anh Vinh của con năm nào cũng được lãnh thưởng cả, còn con thì... Bà mẹ chép miệng, bỏ lửng lời nói.

Cho đến bấy giờ, Phùng Vinh vẫn chưa hết lúng túng. Không biết làm gì hơn là cúi xuống thu gọn lại gói quà, vừa cất giọng buồn rười rượi, chẳng biết để phân trần với ai:

- Vinh thật tình với Bội Dung... Vinh đâu có nghĩ quấy... Ai dè Bội Dung giận...

Bội Dung cũng lúng túng, bỗng nảy ý tránh né:

- Má! con ra đằng sau rửa mặt!

QUỲNH DAO

Rượu Mừng Pha Nước Mắt

Chương 3

Nắng hè chói chang, nóng như thiêu đốt. Mặc dù ngồi trong nhà, trò chuyện với Bội Dung, nhờ có chiếc quạt trần, khá mát mẻ, nhưng Phùng Vinh cứ nghe trong lòng bức rức, nóng nẩy, còn hơn nắng ngoài trời, vì có điều muốn nói mà chưa nói được. Bội Dung đem dưa hấu ra, hai người cùng ăn. Nhân đấy Phùng Vinh gọi chuyện vào đề:

- Bội Dung biết Hương Cảng chứ?
- Biết, Nhưng chỉ thường nghe nói mà thôi, chưa tới đó lần nào.
- Từ đây tới Hương Cảng cũng khá xa nhỉ?
- Xa chứ! Nhưng đời bây giờ, có phi cơ hành khách lại phản lực, đi mấy hồi.
- Đành vậy. Nhưng đâu có gần như từ đây về đằng nhà anh, hay ra ngoài trường học.
- Ô! anh này, so sánh gì mà kỳ cục vậy?

Phùng Vinh hơi ngập ngừng một chút, bỗng hỏi:

- Giả tỷ một trong hai đứa chúng ta, có một ngày nào đó, kẻ ở Hương Cảng, người ở đây, thì Bội Dung thấy thế nào?

- Thì xa cách nhau, khó gặp nhau hằng ngày được. Nhưng thực tế làm gì có chuyện như vậy; anh thí dụ không sát sự thật chút nào cả.

- Thật chứ. Vì anh sắp đi Hương Cảng

- Anh không nói giỡn chứ? Anh đi chi vậy?

Không đáp ngay câu hỏi của Bội Dung mà Phùng Vinh lại chăm chú nhìn Bội Dung. hỏi nhanh:

- Anh đi xa như vậy, Bội Dung có nhớ không?

Đôi má Bội Dung chột ửng hồng e thẹn và thay vì đáp bằng tiếng nói, Bội Dung chỉ gật đầu.

Phùng Vinh cho biết rõ:

- Có lẽ chỉ vài ba hôm nữa anh sẽ đi Hương Cảng, ở đó luôn, để theo học tại Trang Anh học viện. Anh có người Bác ruột có cơ sở kinh doanh ở Hương Cảng nên khỏi lo gì về nơi ăn chốn ở. Chính bác anh đã đưa ra ý kiến gần như là một quyết định này và mẹ anh cũng cho là đúng, bảo anh phải đi học xa như thế cho tương lai bảo đảm.

- Nghĩa là anh sắp đi Hương Cảng học và có thể một đôi năm gì đó, mới có dịp về đây thăm nhà?

- Đúng vậy. Cho nên bữa nay anh cho Bội Dung hay để từ giã.

- Dù sao thì được đi học xa như thế cũng là dịp may để tiến thủ.

Xin cầu chúc anh học hành thành đạt. Theo lời má em thường bảo thì em cũng có người cô ở Hương Cảng, đến một lúc nào đó, nếu thuận tiện, cũng sẽ cho chị Nhược Lan và em đi Hương Cảng học.

- Phải chi Bội Dung cùng đi Hương Cảng học một lượt với anh trong dịp này, thì hay biết mấy. Chúng ta sẽ học chung với nhau một trường.

- Chuyện em đi Hương cảng học nếu có, chắc phải vài năm nữa, chớ ngay bây giờ thì má em chưa cho đâu.

- Trong lúc ở Hương Cảng, anh sẽ biên thư đều đều cho Bội Dung, phần Bội Dung cũng nhớ gửi thư thường thường cho anh nhé!

- Đồng ý! Anh nhớ cho em biết về những chuyện lại ở Hương Cảng nhé! Nếu có cả quà nữa lại càng hay...

Đang nói, Bội Dung chợt khựng lại, mặt lộ vẻ bẽn lễn vì sự nhớ đến vụ gói quà mấy bữa trước.

Ngập ngừng một lúc, Bội Dung khẽ lên tiếng:

- Anh Vinh! Anh còn giận Bội Dung về chuyện gói quà tặng của anh hôm nọ không? Bội Dung đã có thái độ không phải đối với anh nhiều quá.

Phùng Vinh xua tay:

- Thôi bỏ chuyện đó đi. Có gì đâu mà giận với hờn? Anh không bao giờ giận Bội Dung hết, bất luận trường hợp nào.

Bội Dung buồn buồn:

- Dù anh rộng lượng chẳng chấp, nhưng sau đó, em hối hận quá.

Bây giờ sắp xa nhau, người một ngã. Bội Dung càng cảm thấy thấm thía.

- Chính những chuyện như thế mới là những kỷ niệm khó quên, những kỷ niệm đáng ghi nhớ cả đời...

Một cái gì, như là mãnh lực tình cảm, từ tiềm thức chột dưng lên, khiến Phùng Vinh trở nên bạo dạn hơn. Nhưng giữa lúc Phùng Vinh đang nói thật say sưa, tha thiết, thì Bội Dung bỗng chột ngang hỏi:

- Anh nói nhớ, là nhớ thế nào?

Phùng Vinh hơi ngập ngừng:

- À, thì nhớ là... nhớ nhau. Chẳng hạn như anh, trong những ngày ở Hương Cảng sắp tới, sẽ luôn luôn nhớ đến Bội Dung, nhớ về những kỷ niệm nơi đây...

Bội Dung nghe xúc động lâng lâng trong lòng:

- Anh cứ nói, làm như Bội Dung là... là cái gì của anh vậy!

Chừng đó, chắc gì anh còn nhớ tới Bội Dung nữa?

- Sao lại không nhớ. Chẳng nhớ Bội Dung thì nhớ ai?

- Người ta vẫn thường có câu “mới chuộng cũ vong” và “cách mặt xa lòng”, gẫm ra chí lý lắm, Tại Hương Cảng phồn hoa đô hội, thiếu gì chuyện vui, rồi đây anh sẽ có nhiều người quen mới, nhiều bạn bè thân khác...

Phùng Vinh ngắt lời:

- Bội Dung đừng coi thường anh như vậy chứ. Bất luận như thế nào người mà anh coi là thân nhưt, vẫn là Bội Dung. Có cách mặt xa lòng, có quên nhau chẳng, chỉ do nơi Bội Dung mà thôi, còn phần anh, nhưt định mãi mãi không thay đổi.

Bội Dung thấy vẻ hăm hở của Phùng Vinh, bỗng nổi tánh trẻ con, lí lắc:

- Chắc hôn? Thật hôn? Dám ngoéo tay hôn?

Vừa hỏi, Bội Dung vừa chìa ngón tay trở ra, Phùng Vinh hăng hái đáp ứng liền:

- Ngoéo tay ẹ! Một ngàn lần cũng ngoéo!

Thế là cả hai đồng móc ngón tay trở vào nhau, trì kéo trông đến buồn cười. Ngay lúc ấy, thỉnh linh một chuỗi cười dòn tan vang lên từ phía thang lầu, sau lưng hai người, kèm với giọng trong trẻo:

- A! đánh cá vụ gì mà ngoéo tay ngoéo chân dữ vậy? Cho tham gia với, được không nào?

Bóng tha thướt một thiếu nữ tiến lại. Phùng Vinh và Bội Dung bỡ ngỡ buông tay nhau ra, cùng ứng tiếng một lượt:

- A! Nhược Lan!

- Chị! Chị đi chợ với má vừa về đó hả?

Nhược Lan đặt chiếc túi ni lông đầy ắp những gói bánh, kẹo xuống bàn vừa nhìn Phùng Vinh:

- Vinh lại chơi lâu chưa?

Phùng Vinh trả lời hơi khẽ nên không nghe rõ được, vì tiếng reo liếng thoáng của Bội Dung át mất:

- Thích quá! Chị Nhược Lan mua nhiều kẹo bánh quá chừng! cái nào của em đâu? Chị cho em đi!

Nhược Lan lấy ra một gói bánh nhỏ trao cho em, Bội Dung tuy cầm lấy nhưng xiu mặt:

- Ô, ít quá vậy nè, không thèm đâu; chị cho em gói bự này nữa đi.

Vừa nói, Bội Dung vừa mó tay vào cái gói to nhất còn nằm trong túi ni lông. Nhưng Nhược Lan đã khư khư giữ chặt lấy miệng túi:

- Thôi đi cô! chịu phiền ăn gói nhỏ đó đi. Còn cái này không được rớt tới, của má mua, đăng biểu Phùng Vinh đây.

Nghe Nhược Lan bảo vậy, cả Phùng Vinh lẫn Bội Dung đều chung hửng.

Nhược Lan giương mắt hỏi:

- Tôi nói, bộ hai người không tin hả? Để lát nữa má lên đây, hai người sẽ biết tôi nói thật hay chơi mà.

Dù đã nói thế, song Nhược Lan vẫn sợ hai người chưa chịu tin lời mình, bên giải thích thêm bằng cách nhìn chăm chăm vào Phùng Vinh, hỏi với vẻ thành thạo:

- Vài hôm nữa Vinh sẽ đi Hương Cảng ở đó học luôn, phải hôn!

Phùng Vinh mới gật đầu, chưa kịp đáp, thì Bội Dung đã nhanh miệng vặn lại Nhược Lan:

- Sao chị biết hay quá vậy?

Phùng Vinh cũng thoáng ngạc nhiên nhưng chợt hiểu ra:

- A, chắc vừa rồi, nhân đi chợ, dì Tư với Nhược Lan có ghé thăm nhà tôi và nghe má tôi cho biết về chuyện tôi sắp đi Hương Cảng học?

Nhược Lan gật đầu, thêm lần nữa, Bội Dung lại buột miệng:

- Phải rồi! có thể chứ! Vậy mà suýt chút nữa Bội Dung đã trách oan anh Phùng Vinh, chưa chi đã rao tùm lum cái tin đó ra rồi.

Nguyt mắt một cái. Nhược Lan thân mật đùa với em:

- Chà, làm như cô là xếp của Vinh vậy đó! Chuyện gì Vinh cũng phải báo cáo với cô trước, rồi mới được phép cho người khác biết, phải hôn? Oai quá nhỉ!

Bội Dung đỏ mặt.

Phùng Vinh cũng nghe nhột nhật, liền gọi chuyện khóa lấp:

- Vừa rồi Nhược Lan đi chợ có vui không?

- Vui thì vui lắm, nhưng trời nắng nóng quá bắt mệt. Vậy mà má cứ bảo đi theo lòng dòng hoài, để kiếm mua cho mấy món quà bánh này, dành biếu cho Vinh dịp lên đường đi Hương cảng.

- Thật là mất công dì Tư với Nhược Lan!

- Gì mà mất công. Hai nhà chúng ta, tuy hai, nhưng khác nào một; tất nhiên việc Vinh đi xa, má Nhược Lan cũng như chị em

Nhược Lan, Bội Dung cũng phải quan tâm chớ. Đến bữa Vinh lên đường, cả nhà này nhứt định sẽ đi tiễn chân đây.

QUỲNH DAO

Rượu Mừng Pha Nước Mắt

Chương 4

Thời gian qua như bóng câu qua cửa sổ thấm thoát mà đã hơn ba năm rồi. Đúng ra, là ba năm ba tháng sáu ngày Phùng Vinh tính kỹ và nhớ rõ như vậy.

Vì ngày chàng rời quê, lên đường đi Hương Cảng nhằm thượng tuần tháng tư, tức vào mùa Hè đầu năm ấy, đến nay, sau ba năm mài miệt sách đèn, chàng trở về thăm quê đúng ngày trung tuần tháng bảy, giữa lúc trời đã vào thu.

Hồi đi Phùng Vinh mới chỉ là một thiếu niên mười lăm. Bây giờ, chàng nghiêm nhiên trở thành một trang thanh niên trường thân ngọc lập, tuấn tú tráng kiện. Hơn mười tám tuổi đời rồi.

Lẽ ra, nếu hoàn cảnh chẳng có gì thay đổi thì chắc là hàng năm, hoặc năm bảy tháng một lần, Phùng Vinh đã về thăm quê bao nhiêu lượt rồi, chớ đâu phải đợi đến những ba năm mới có dịp duy nhứt về đây như thế này.

Nguyên, sau khi Phùng Vinh đi Hương Cảng mới bảy tháng thì

thân mẫu chàng cũng dời đến Hương Cảng ở luôn. Bà không muốn và cũng không thể xa cách Phùng Vinh, đứa con trai duy nhất trong cuộc đời làm mẹ của bà. Ngoài ra, tất cả những người thân quyến bên nội Phùng Vinh đều khuyến khích bà làm như vậy, vì muốn Phùng Vinh hoàn toàn yên tâm để việc học hành chẳng bị chi phối.

Thế là cái số mẹ con chàng vẫn được sum họp như thường. Mẹ chàng giao nhà cửa tại quê nhà cho một người bà con trú ngụ và coi sóc giùm. Bà đã mua thêm một ngôi nhà khác ở Hương Cảng, cũng tiện nghi yên ổn nơi chốn.

Tuy suốt ba năm qua không tiện về thăm quê, song Phùng Vinh vẫn thường xuyên thư từ cho gia đình Bội Dung. Và, qua các thư từ ấy, nhưt là những bức thư riêng cho Bội Dung, chàng không quên trình bày rất rõ ràng lý do tại sao chưa thể đích thân về quê được. Trong đó cố nhiên có lý do bận rộn học hành một lý do chánh đáng mà Bội Dung cũng như mẹ và người chị nàng nàng đã hết sức thông cảm và không ngót khích lệ chàng.

Nhờ năng thư từ đều đặn cho nhau như thế, nên tin tức về gia đình Bội Dung cùng sự học tập của Bội Dung và Nhược Lan, chàng luôn biết rất rõ.

Bằng vào những bức thư chan chứa ý tình của Bội Dung, chàng cũng biết rằng mối liên hệ thân ái giữa chàng và nàng chẳng những không vì hoàn cảnh xa cách mà lại phai, trái lại, càng

ngày càng thêm đậm đà hơn.

Theo năm tháng, tình ý của đôi bạn trẻ tăng trưởng dần với tuổi tác.

Trong những cánh thư đi lại của nhau. Cứ mỗi lúc một thấy hiển hiện thường hơn những tiếng lòng yêu đương.

Chính Bội Dung đã từng viết cho chàng:

- "Anh Vinh ơi! Từ tỉnh nhà này đến Hương Cảng xa xôi đó, nơi đang có mặt anh nếu khoảng cách là bao nhiêu bước đường thì em đang dành cho anh bao nhiêu niềm nhung nhớ...

Cũng chính Bội Dung lại tiết lộ với chàng trong một bức thư mới đây:

"Bội Dung nói chuyện này, anh đừng cười nhé!... Dù chẳng nói toạc ra, nhưng theo lời úp mở của mẹ em, thì dường như mẹ em với thân mẫu anh, giữa hai bà đã có sự thỏa thuận về vấn đề hôn nhân của đôi ta rồi đây. Chị Nhượng Lan được mẹ em cho biết như thế. Nhưng mẹ lại chưa cho em hay, phần anh thì được "thông báo" gì chưa? Lạ quá anh nhỉ? Năm nay em đã mười bảy tuổi rồi, sao cứ mãi bị coi còn là con nít, chưa được quyền tham dự chuyện người lớn? Trong khi đó, như anh rõ, chị Nhượng Lan chỉ hơn em một tuổi, thì được mẹ nói cho nghe đường ấy, lạ chưa! ở tuổi chúng mình, lẽ nào chẳng được quyền bàn chuyện yêu đương, nhứt là chuyện yêu đương của chúng mình? Cứ coi mình còn con nít mãi, ức thật! Hôm nay em biên thư cho anh biết

chuyện này, tất sẽ có một ngày gần đây em sẽ hỏi thẳng mẹ em, xem sao. Anh nghĩ có nên chẳng? Này anh Vinh, nếu này giờ anh vừa đọc vừa cười em. Thì coi chừng đấy, em... phản đối anh đấy vì anh lại rơi vào quan niệm của mẹ em nữa rồi...

Trên đường từ Hương Cảng về thăm quê nhà tâm tư Phùng Vinh nôn nao rộn rã trăm phần thì giờ đây, khi bước đến cổng nhà Bội Dung, chàng lại rộn rã nôn nao đến ngàn vạn lần.

Vẫn theo lối thân thuộc như ngày nào, chàng không cần gọi cửa gì cả, cứ sấn đại vào.

Nhưng, trong nhà vắng lặng quá. Nhược Lan và Bội Dung đâu chẳng thấy, chỉ có một mình dì Tư, mẹ nàng, tiếp chuyện với Phùng Vinh mà thôi.

Thì ra...

Thoạt nghe thân mẫu Bội Dung nói, Phùng Vinh chơi với kinh ngạc:

- Coi! Cháu không hỏi đùa chứ? Nhược Lan với Bội Dung đã được dì cho theo bà ngoại và cậu chúng nó đi Hương Cảng gần một tuần nay rồi. Làm gì hai chị em chúng nó, nhứt là Bội Dung, đã chẳng tìm gặp cháu ở Hương Cảng? Địa chỉ của cháu, chúng nó còn lạ gì?

Phùng Vinh không muốn tin ở đôi tai mình.

Nhưng chàng lại sốt ruột, buột miệng hỏi:

- Thưa dì, Bội Dung đã đi Hương Cảng từ một tuần nay?

Nhưng... Bội Dung đi chơi ít bữa rồi trở về chứ?

- Không, Hai chị em chúng nó cũng ở luôn, để đi học như cháu vậy.

Trong đầu Phùng Vinh đang có vô số điều muốn hỏi, song chàng chỉ có thể máy môi thốt được một tiếng ngắn ngủi:

- Dạ...

Rồi chàng ngồi thừ ra.

Mẹ Bội Dung lại tiếp:

- Người em ruột của dì, tức là cậu Sáu của chị em chúng nó, mấy lúc gần đây làm ăn càng phát đạt nên mở rộng công việc sang cả Hương Cảng và dời chỗ ở từ Đài Bắc qua Hương Cảng cho tiện. Vừa rồi, bà ngoại chúng nó với Cậu Sáu có về chơi. Hai chị em Nhược Lan và Bội Dung đều năn năn đòi được đi Hương Cảng học. Bà ngoại chúng nó cũng muốn được gần chúng nó. Cậu Sáu tán thành ngay. Thế là chúng nó toại nguyện. Dì cho chúng nó đi trước, còn dì, cần ở lại đây tí hôm nữa để thu xếp việc nhà của rồi mới lên đường. Chà! rốt lại, dì cũng đi theo con đường của mẹ cháu, lại đi Hương Cảng ở, vì tương lai của con.

- Dạ...

- À này, chắc cháu còn ở chơi mấy bữa chứ? Nếu vậy, có thể đi cháu ta sẽ cùng đi Hương Cảng một lượt cũng nên. Để dì tính lại coi nhé, nếu kịp, dì với cháu cho vui, càng tiện

- Dạ...

QUỲNH DAO

Rượu Mừng Pha Nước Mắt

Chương 5

Nhược Lan và Bội Dung đều nhập học trường Văn Khoa Đại Học Tinh Hoa, một học viện nổi danh tại Hương Cảng. Ngoài ra để chóng tiến bộ về môn Anh Văn, Bội Dung được mẹ và cậu chấp nhận việc rước một giáo sư đến nhà kèm riêng. Vị giáo sư này chẳng phải ai xa lạ, vốn là một trong các thầy ưu tú của nhà trường mà Bội Dung đang theo học. Ông đã ngoài ba mươi tuổi, dáng người thanh tú, trang nhã như cái tên của ông. Sương Quân.

Lẽ cố nhiên ngày nào Sương Quân giáo sư cũng đến tận nhà, chỉ dạy cho Bội Dung. Đã hơn một lần, giáo sư lấy làm bằng lòng gian phòng học của Bội Dung, giáo sư thành thật khen trước mặt Bội Dung:

- Phòng học này xinh xắn, thanh tĩnh lắm!

Được khen như thế, Bội Dung hãnh diện lắm. Cả người ngời lên khen lẫn người hãnh diện, đều hữu lý. Vì quả nhiên gian phòng

này vừa phải chỗ, vừa được trần thiết rất trang nhã.

Bội Dung kê thêm chiếc bàn học vừa vặn, kiểu đẹp, ngang bên khung cửa sổ.

Mỗi lần thầy trò vào buổi học, Sương Quân giáo sư ngồi chiếc ghế bên hữu và Bội Dung ngồi ở ghế tả bên đối diện.

Theo tân học nên Sương Quân giáo sư không chấp nhận nền nghi lễ nghiêm khắc bề ngoài mà cũng chẳng quá buông thả đến bừa bãi lố lằng.

Sương Quân giáo sư chỉ nghiêm vừa đủ cho người ta phải kính nể, nhưng cũng phải nảy ra sự thân ái. Đó mới đúng là nghệ thuật giáo huấn. Ngày nay, giáo sư phải làm sao chỉ sinh viên chẳng những coi là thầy, mà còn xem như bằng hữu, như thế sư, học tập mới thoải mái, để gặt hái kết quả khả quan.

Vì bàn học đặt cạnh cửa sổ, nên lúc nào trước mặt thầy trò cũng sáng có một vuông trời: bất chợt nhìn ra song ngoại có thể biết trời đang nhiều hay ít mây, phù vân trôi vào hướng nào, và đàn én liệng dập dờn giữa không trung... Thơ mộng biết bao!

Có lẽ vì ngoại cảnh thơ mộng dường ấy, nên nhút phen rồi lại nhệ thứ, giữa giờ Sương Quân đang giảng bài, đột nhiên Bội Dung đưa mắt ra song ngoại reo:

- Kia! thầy xem, thanh nhiên hồng vân tuyệt mỹ, như một bức tranh!

Lần thứ nhút, thầy bỏ qua. Lần thứ hai, thầy hơi nhăn mày, lần

thứ ba, thầy bật cười, nhưng tức khắc lập nghiêm ngay.

Đến nhiều lần quá, không biết trong đầu thầy nghĩ gì mà thầy thờ dài, và từ từ xếp sách lại, Sương Quân bỗng cất giọng trang trọng:

- Bội Dung tiểu thư! Tôi cảm thấy dường như đã bất lực. Vậy kể từ nay, tôi xin chấm dứt việc giảng tập, ngay ngày mai tiểu thư có thể mời một giáo sư khác.

Bội Dung sửng sốt một chút rồi bình tĩnh lại ngay, hơi cúi gằm xuống, tiếng nói khẽ:

- Em xin lỗi đã làm thầy bực mình! Nhưng... dù sao, em cũng mong thầy hiểu cho em.

Sương Quân vẫn dè tay lên quyển sách:

- Hiểu Bội Dung ư? Tôi phải hiểu như thế nào nữa?

- Hay thầy vẫn coi em là một đứa học trò còn trẻ nít, nên thầy bực mình!

Thình lình bị hỏi ngược lại. Sương Quân còn chưa biết nên đối đáp làm sao cho thích ứng, thì Bội Dung lại tiếp lời, hết sức thành khẩn:

- Thưa thầy, em muốn được học hỏi tiên bộ và chỉ có thầy mới giúp em toại nguyện nếu thầy nhứt định không đến nữa, thì...

Nói đến đây Bội Dung nghẹn ngào và bỗng phục xuống bàn, bật khóc nức nở.

Nghe lòng mềm nhũn. Sương Quân lặng người một lúc, đoạn

bước tới, đưa khăn tay lau nước mắt cho Bội Dung.

Trong khoảng khắc ấy, tựa hồ có một sức cuốn hút của ma điện, bất giác hai bàn tay chạm vào nhau.

Đúng hơn là Bội Dung nắm chặt lấy bàn tay Sương Quân và càng khóc nức nở hơn Sương Quân càng xôn xang tác dạ, tự nhiên đặt nhẹ bàn tay trái còn lại lên vai Bội Dung.

Giữa khung trời song ngoại, mấy cách én bay lượn như quyen vào nhau...

Hôm sau và liên tục những hôm sau nữa Sương Quân vẫn đến như thường lệ. Và, đúng giờ mọi khi, trong thư phòng trên phòng lầu hai lại vang lên tiếng giảng bài.

Nghĩa là bên ngoài không có gì thay đổi.

Nhưng bên trong đã có sự thay đổi: sau buổi học, Sương Quân chưa vội về ngay như dạo trước, mà còn nán lại một đôi khắc.

Bây giờ thì khung trời song ngoại trở thành chứng nhân trước những phút lặng thinh của Sương Quân và Bội Dung. Hai người vẫn giữ nguyên sự ngăn cách bằng chiếc bàn nhỏ với hai ghế ngồi đối diện, trong khi hai bàn tay, bốn bàn tay, tìm nhau. Và đôi lúc, dưới gầm bàn, không biết vô tình hay hữu ý. Bội Dung dẫm trúng cả bàn chân lên chân Sương Quân, nhưng liền đó nàng rút chân lại và cúi xuống, đôi má đỏ bừng.

Chỉ có ngần ấy, rồi Sương Quân đứng lên, cầm lấy quyển sách, cáo từ.

Bội Dung tiễn giáo sư ra tận cổng.

Những bước tiến chân cũng lặng thinh như những phút vừa qua.

Mãi đến khi lên xe và rô máy rồi Sương Quân mới thốt:

- Tạm biệt!

Bội Dung tươi cười:

- Dạ, xin chúc thầy như ý.

- Chúc Bội Dung vui vẻ!

Xe lăn bánh, vút chạy, quẹo ra đại lộ nhập vào dòng thác xa mã đang đổ vào thành phố.

Một tay giữ lấy tay lái, một tay cầm thuốc hút, Sương Quân điều khiển chiếc xe bằng thói quen hơn là với ý thức, vì chàng cứ mãi loay hoay với câu hỏi chưa tự giải đáp được:

- Nên hay không, ta đã yêu thật chẳng, hay vì thương hại?

Cùng lúc đó, Bội Dung đứng thần thờ một chập, cảm giác ngất ngây như ngấm say một chất men nồng.

Bỗng dung nàng mừng tượng có cái gì khác lạ, liền quay đầu lại nhìn về phía tả bên quãng đường đằng kia. Song, mắt nàng không thể làm lần được: Phùng Vinh!

Không biết tại sao Phùng Vinh lại đỗ xe từ nơi ấy, rồi đi bộ, tiến lại. Cũng chẳng hiểu là chàng có trông thấy Bội Dung chưa mà tiến lại khá nhanh.

Một thoáng bàng hoàng dâng lên nhưng tắt ngay sau tiếng "ồ" kêu khẽ. Bội Dung vội khoa chân, chuyển động thân hình, lùi

mau vào trong đóng sầm cửa lại.

Kế đó, nàng không theo còn đường trái sỏi từ cổng chạy vào nhà, mà lại men theo chân tường rào (xây theo kiểu cao và kín không cho người ở phía ngoài nhìn suốt vào trong được) Nàng thẩn thoát lẩn khuất vào khu hoa viên xum xuê bên hông biệt thự.

Nàng ngồi im dưới giàn hoa thiên lý, sau hờn non bộ thật lâu, mới rón rén tiến nhập cửa ngạch, lên lầu chạy về thư phòng, khóa trái cửa lại. Bước tới chậu rửa mặt, nàng vẩy nước chảy thật mạnh và cúi xuống, cho nước lạnh dội khắp mặt mũi, sau gáy, cốt tìm một sự tỉnh táo. Rồi, vừa lau mặt nàng vừa lẩm bẩm:

- Đến giờ này, dù có ghé, chắc cũng đã ra về...

Ngay lúc ấy chợt có tiếng gõ cửa.

Bội Dung giật mình đánh thót, định thần lắng nghe.

Một giọng trong trẻo vang lên từ bên ngoài:

- Cô! Cô ơi! Dậy đi thôi! ngủ đã lâu quá rồi.

- A Quế đây hả, có chuyện gì đó?

- Thưa cô, đại tiểu thư bảo em lại xem cô có ở đâu không?

- À, chị Nhượng Lan muốn tìm ta. Chi vậy A quế? Vừa nói Bội

Dung vừa tiến ra mở cửa cho đưa tở gái vào và hỏi tiếp:

- Chị Nhượng Lan hiện ở đâu? Bảo kiếm ta làm gì? Có ai nữa không?

- Thưa cô, đại tiểu thư đang ở bên thư phòng một mình muốn vào gặp cô.

Bội Dung thở phào:

- À ra thế! Được đề ta ra đó.
- Thưa cô, để em đi báo với đại tiểu thư.

Đứa tớ gái quay người dợm đi, Bội Dung bỗng vói tay giữ nó lại:

- Này, A Quế, tự này giờ có khách nào tới không?
- Thưa, để em nhớ coi... vì em ở miết nhà sau nên không rõ. À dường như có...

Bội Dung hỏi dồn:

- Ai vậy? Khách nào? Đàn ông hay đàn bà? Lúc khách đến có chị Nhược Lan đấy chứ?
- Dạ, dường như có hai vị khách, đều là nam giới cả. Khách chỉ gặp ông cậu

Lại thở phào lần nữa. Bội Dung buông đứa tớ gái ra:

- Thôi, A Quế đi mời chị Nhược Lan đi.

Bội Dung chải chưa xong mái tóc thì Nhược Lan đã vào tới:

- Muội muội ơi! chị mới ghé đặng nhà Phùng Vinh rồi về thẳng đây.

Tim đập thình thịch, Bội Dung lấy lại giọng bình tĩnh:

- Thế à! có chi lạ không tỷ tỷ?
- Phùng Vinh đi vắng, chị chỉ được gặp dì Hai thôi. Người hỏi thăm muội nhiều lắm, nhắc mãi một câu: "sao chẳng thấy Bội Dung đến chơi"...
- Tỷ có biết Phùng Vinh đi đâu vắng không?

- Nghe dì Hai bảo Vinh đi thăm người chú Út, cũng đang ở tại Hương Cảng này.

Vừa ngừng, Nhược Lan sực nhớ điều gì. liền tiếp:

- À này, muội có biết không, về câu chuyện người chú Út Phùng Vinh, chị nghe dì Hai kể khá ly kỳ. Rằng, cậu ruột bên nội Phùng Vinh ngoài ông bác và bà cô ở Hương Cảng còn hai người chú xít xot tuổi nhau vẫn du học Âu Châu từ lâu, cho nên Phùng Vinh chưa từng biết mặt hai chú ấy bao giờ. Cách nay mấy tháng, hai người chú đều thành tài nhưng chỉ có chú Út trở về Hương Cảng thôi. Về đây, nhưng ông ấy ở nhà riêng chớ không ngụ chung tại nhà ông anh cả, ví vậy, tuy Phùng Vinh từng tới lui nhà người Bác hoài song vẫn chưa có dịp hội diện người chú;. Trớ trêu thêm nữa là dù người chú ấy cũng từng đến thăm thân mẫu Phùng Vinh, mà mấy lần đều chẳng có Phùng Vinh ở nhà. Mới hồi đầu tuần này trong một cuộc hội thảo văn học, hai chú cháu cùng có dự nhưng chả ai biết ai, thành thử lúc thảo luận, hai chú cháu đã cãi nhau một trận nảy lửa, sau đó mới biết nhau.

Xem có buồn cười chưa?

Trong khi Nhược Lan kể một cách say sưa thì Bội Dung có vẻ hững hờ. Thấy vậy Nhược Lan nhắc khéo:

- Này, muội có hiểu tại sao chị nói chuyện vừa rồi hơi tỉ mỉ không? Chẳng qua là vì muội đấy. Bề gì trong tương lai muội cũng sẽ là con dâu của nhà họ Phùng. Vậy thì bây giờ nên biết

càng nhiều càng tốt về Phùng gia, để mai kia một nợ sẽ khỏi bờ ngõ chứ!

Bội Dung miễn cưỡng gật đầu, nhưng hỏi lảng.

- Vừa rồi tỷ bảo rằng dì Hai hỏi sao em chẳng tới chơi, thế tỷ trả lời thế nào?

Nhược Lan cười:

- Khá đấy! dù sao cũng biết lo về bà mẹ chồng tương lai. Chả hề chi đâu, vì chị đã nói đỡ cho muội hết. Chị... tả oán rằng mấy lúc sau này muội cố học quá nên chẳng chịu đi đâu cả; hoặc giả lắm khi nhớ dì Hai, muốn đi thăm, nhưng rồi lại thôi, vì ngày càng lớn muội đâm ra mắc cỡ, nhút nhát chả ai bằng. Nghe qua, dì Hai gật gù, tỏ ra thông cảm, mến thương muội lắm.

QUỲNH DAO

Rượu Mừng Pha Nước Mắt

Chương 6

- Vinh Con! hôm rày con có gặp Bội Dung không?

Phùng Vinh còn đang phân vân lưỡng lự chưa biết nên đáp thế nào, thì bà mẹ dường như tự cảm thấy câu hỏi của mình không được ổn, bèn chữa lại ngay:

- Ý mẹ muốn nhắc hỏi con, có ghé đặng ấy vấn an dì mẫu con hay không vậy mà?

Vốn không bao giờ dám nói dối với mẹ, nên Phùng Vinh phải thật tình, song ngập ngừng:

- Thưa má, con chưa tiện đến viếng thăm dì Tư.

-Ồ! sao chưa tiện hả con?

Phùng Vinh càng ấp úng:

- Thưa má... thưa má... con cũng muốn ghé đặng ấy lắm, song quả tình... không thuận tiện chút nào!

Bà mẹ ngừng tay đan áo, ngẩng nhìn đứa con trai duy nhứt:

- Coi, con càng nói gì mẹ càng không hiểu nổi. Nào là “chưa

tiện”, rồi lại “không thuận tiện chút nào”, nghĩa là sao?

Mặc dầu vặn hỏi thì vặn hỏi vậy thôi, chứ người từ mẫu từng hy sinh tuổi thanh xuân hằng nửa đời góa bụa, để chăm sóc chu đáo cho một đứa con từ thuở nó còn bé cho tới ngày lớn khôn, chẳng hề rời xa, thì đâu lẽ không am tường tánh tình của con. Thành thử thoát nghe Phùng Vinh áp úng ngập ngừng, bà đã có phần để ý rồi, kể đó, lại còn lạ tai về tiếng ”không thuận tiện” qua giọng nói pha chứa đầy chua xót của con, bà càng sanh nghi hơn nữa. Và tuy chưa biết chắc là chuyện gì song bà cảm đoán biết được chuyện xảy ra chắc bất ưng chẳng tầm thường như con trai bà nói.

Ánh mắt hiền hòa, tiếng nói ôn tồn, người từ mẫu hỏi tiếp như vừa an ủi vỗ về:

- Này, Vinh con! chuyện chi rồi thì cũng có thể giải quyết ổn đáng được cả. Phải chăng con đã gặp sự bất bình, và chạm tự ái? Hãy nói rõ cho mẹ biết đi. Như thế nào vậy con?

Nghe mẹ hỏi, chàng suýt bật tiếng khóc òa, nhưng chàng đã cố dằn lại kịp. Chàng ghen ngạo, không thốt nên lời, dù trong tâm hết sức áy náy, sợ thất lễ, vì biết mẹ đang chờ nghe mình giải bày tự sự.

Chàng đành lăm lét giương mắt đoanh lệ nhìn mẹ và cứ hắng giọng liên hồi.

Hiểu ý con, người mẹ hiền âu yếm vuốt tóc Phùng Vinh, tiếp tục

an ủi:

- Đừng mất bình tĩnh con! Cũng chả nhứt thiết con phải nói cho mẹ nghe bây giờ, mà chừng nào cũng được, không cần vội làm chi.

Tuy nãy giờ ghen ngào chẳng nói được nhưng trong trí Phùng Vinh vẫn nghĩ suy không ngừng, chàng thấy đã đến lúc cần thú thật với mẹ tất cả, để thỉnh ý mẹ và nhân thể cũng để đưa ra đề nghị của mình. Uất ghen lắng xuống, đã lấy lại bình thường, Phùng Vinh bắt đầu trở lại câu chuyện:

- Thưa má, trước hết con xin má tha lỗi về sự kín nhem trong thời gian qua của con. Đáng lý thì con thưa ngay với má, khi hay biết “người ta” có sự thay tình nghĩa...

Bà mẹ bật cười mắng yêu:

- Mày chết cha mày bây giờ, cái thằng chỉ hận một người mà quơ đũa cả nắm! Ai cho mày dùng tiếng “người ta” một cách hồ đồ thế?

Ngừng một chút, bà vẫn hiền hòa, nhưng không cười nữa:

- Dù gì thì con cũng không được có lời lẽ hay thái độ xúc phạm di mẫu của con. Cả với Nhược Lan và Bội Dung, cũng vậy, nên giữ hòa khí và sự tương kính nghe con.

- Dạ con xin lỗi má.

- Con nói tiếp đi.

- Thưa má, như má đã biết đó, có phải rõ ràng là từ ngày gia đình

Bội Dung đến Hương Cảng tới nay, đã tỏ ra lợt lạt với nhà mình, chả buồn tới lui thăm viếng, cũng chả màng hỏi han...

Bà mẹ ngắt lời:

- Đừng nói vậy, há dì mẫu của con và Nhược Lan đã chẳng đến thăm mẹ hai lần rồi là gì?

- Dạ nhưng thưa thớt, ít ỏi quá!

- Chớ đòi hỏi nhiều. Hoàn cảnh mỗi lúc một khác. Vậy suốt ba năm trước mẹ con ta chẳng về quê thăm dì mẫu con đó sao?

Nhưng tình nghĩa trong tâm tình vẫn đầy đặn là tốt rồi. Bây giờ, mình cũng nên hiểu như vậy đối với bên đó.

Phùng Vinh không dám cãi:

- Dạ, má dạy chí lý,

- Từ giờ, tốt hơn, con chỉ nói về Bội Dung thôi. Tức là con đã nghe thấy, nhận biết ra sao mà Bội Dung đã khác trước đối với con?

- Thưa má, con nói điều này ra thì không khỏi có chỗ lỗ mãng trước mặt má, xin má cho phép.

- Con cứ vòng vo hoài, hãy nói tự nhiên đi.

Giọng Phùng Vinh bỗng trở nên hần học, lẫn bi ai:

- Má, ơi! Bội Dung đã phụ bạc con rồi! Bội Dung hiện đang có người yêu mới!

Bà mẹ lắc đầu:

- Mẹ vẫn chưa tin. Con có bằng cứ gì mà dám quả quyết như

thế?

Phùng Vinh hăm hở:

- Dạ có chứ má! Đây, con xin nói từ bằng có thuộc về suy lý trước, rồi đến bằng có cụ thể sau. Một là Bội Dung đã dứt hẳn việc liên lạc với con, cả về thư từ lẫn diện kiến, gia dĩ, nàng lại cố lánh mặt con nữa. Con gọi đây là bằng có suy lý, vì dù sao cũng chỉ do con đơn phương lấy lý mà xét đoán thôi, chứ chưa có dịp hỏi thẳng. Nhưng con cho rằng con đã xét không lầm, vì có bằng có hiển nhiên thứ hai chứng tỏ. Ấy là hôm kia, vâng mới hôm kia đây thôi, nhân bữa đó con sang Cửu Long thăm chú Út như má đã biết nhưng chẳng may chú Út có việc cần kíp, vắng nhà, con đành quay về, dọc đường con gặp bằng hữu, đang đứng bên lề trò chuyện, thì bất thần con trông thấy Bội Dung ngồi trên tắc-xi chạy mau quá nên con chỉ kịp nhìn rõ mặt Bội Dung, đang thân thiện ngồi cạnh kề một nam nhân, con chỉ thấy nam nhân đó mặc thật sang, chứ thật tình chưa nhận được tỏ tường diện mạo. Má xem đây, đã đến độ như thế rồi, còn gì nữa!

Trầm ngâm giây lát, bà hỏi vặn:

- Nhưng có thể con lóa mắt, trông gà hóa quố, hoặc giả hôm ấy Bội Dung cùng đi với người bà con thân quyến thì sao:

Phùng Vinh đáp không đắn đo:

- Má nói cũng phải, song lúc bấy giờ cả mấy người bạn của con cũng mục kích thực trạng ấy, như con vậy. Mà họ còn biết Bội

Dung ở đâu, học trường nào. Rất đúng nữa họ lại bảo rằng có nghe dư luận nói Bội Dung một nữ sinh viên hoa khôi, đang gian díu luyện ái với một giáo sư đứng tuổi tài ba. Thừa má ngăn ấy con tưởng đã đủ tin là sự thật ra sao rồi!

Thở dài bà mẹ nói:

- Vẫn cần phải hiểu chính xác lại đã. Nhưng, cứ tạm cho là sự thể đó có thật đi, thì con nghĩ thế nào, có dự kiến xử trí làm sao chăng?

Phùng Vinh sắp trả lời, bỗng bà mẹ ngăn lại, nói thêm:

- Mẹ nhớ đã từng cho con biết rõ về vụ mẹ và thân mẫu Bội Dung có đính ước hôn nhân cho con với Bội Dung rồi. Bây giờ con hãy thẳng thắn, nhưng phải sáng suốt, bình tĩnh nói rõ ý con xem sao.

Như có suy tính sẵn từ trước, Phùng Vinh đáp một cách bình tĩnh thật sự:

- Thừa má, tình nghĩa là trọng, một lời kết hứa của má là cả non thái không thể di dịch được. Con rất vui lòng thực hiện cho kỳ được cuộc hôn nhen này. Nếu Bội Dung hồi tâm.

Lại âu yếm vuốt tóc con, bà mẹ lộ hẳn nét hoan hỉ:

- Con xứng đáng là người của Phùng gia, giống tính của cha con lắm. Mẹ hoàn toàn hài lòng về lời nói của con vừa rồi. Mẹ cũng tin là con không miến cưỡng. Rồi đây, bằng mọi cách, mẹ sẽ gắng làm cho sự việc ngã ngũ mỹ mãn.

- Dạ, con đa tạ má.

Bà mẹ sực nhớ ra vội hỏi:

- Phần con, chỉ còn mấy tháng nữa, sẽ tốt nghiệp, còn Bội Dung, thì sao, chừng nào?

Quả nhiên Phùng Vinh có sự quan tâm rất kỹ về Bội Dung, nên cả việc học hành của nàng, cũng nắm thật vững:

- Thưa má, lúc trước, nếu Bội Dung không bị đánh hỏng môn Anh văn thì đã theo kịp Nhược Lan tức chỉ một năm nữa là tốt nghiệp. Nhưng vì thi hỏng như thế, nên Bội Dung bị tụt lại phải trễ hơn Nhược Lan nửa năm ạ.

- Chà! khá lâu nhỉ!

Lầm nhẩm tính một hồi bà mẹ đi tới quyết định:

- Được rồi, đã có cách tương đối lưỡng toàn. Me sẽ tổ chức lễ đính hôn chính thức cho hai con vào mùa Xuân tới. Hãy đính hôn chính thức cái đã. Rồi chờ đến khi Bội Dung tốt nghiệp, sẽ làm lễ thành hôn.

- Vâng, xin tùy ý má định đoạt. Có điều... có điều là...

Phùng Vinh đang nói bỗng ấp úng, rồi dừng lại nửa chừng, khiến bà mẹ ngạc nhiên:

- Có điều gì con cứ nói, đừng ngại, mẹ sẽ vui lòng bỏ qua cho, dù con nói không phải. Điều chi đó con?

- Thưa má, đây là con chỉ muốn nhắc lại cho rõ hơn lời ban nãy của con. Con cam kết sẽ thành hôn với Bội Dung bất luận nàng

có sai làm thế nào, miễn nàng biết hồi tâm, tức còn coi trong tình thương và danh dự của má dành cho. Bằng như nàng vẫn chẳng kể gì hết, thì... xin má cho phép, con đành có thái độ cương quyết dứt khoát.

- Cái đó thì tất nhiên, vì bây giờ mình đã làm bốn phận rồi.

- Dạ con cảm ơn má.

Hai mẹ con đồng nhìn nhau tươi cười.

Sẵn đã cao hứng Phùng Vinh nắm tay mẹ phân bua:

- Má! giờ đây thì má đã hiểu cho con là tại sao lúc nãy con nói đến mấy tiếng "không thuận tiện" Má nghĩ coi, giữa lúc bị Bội Dung đối xử như thế, con sao khỏi có tự ái của thằng con trai. con đâu có mặt mũi nào vác xác đến nhà nàng mà xin diện kiến. Hễ con đến đó, cho dù có lý do tới vấn an dì mẫu hay thăm Nhượng Lan đi nữa. Bội Dung cũng cứ cho rằng con muôn cầu khẩn gặp mặt. Thú thật với má, tuy nghĩ thì thế đấy, cũng đã hai phen con từng tới tận cổng nhà đằng ấy rồi. Nhưng nguồn tự ái chột nổi dậy, con toan bấm chuông mà phải rút tay lại và hấp tấp quay gót bỏ đi.

- Chà, chà!... Thì ra cậu đã từng chịu cảnh giằng co khổ sở như thế ư? Tội nghiệp thật. Thôi để hôm nào mẹ sang đó, sẽ dẫn cậu theo cho đỡ nhớ nhung, nghe chưa.

Mẹ con lại cười xòa.

QUỲNH DAO

Rượu Mừng Pha Nước Mắt

Chương 7

Thêm lần này nữa, thì quả là quá quắc, Phùng Vinh không còn đủ kiên nhẫn chịu đựng nổi nữa...

Sáng nay, từ thư viện Bảo Hoa bước ra, xem đồng hồ tay mới có 10 giờ 45, Phùng Vinh nghĩ về nhà ngay có hơi sớm, âu là nhân tiện còn thì giờ, chàng lăm bắm:

- Cả tuần nay muốn đi chọn mua vài quyển sách cổ văn mà chưa đi được. Bây giờ nhứt định không lần lựa nữa, ráng bò xuống xóm Vinh Tôn, mua cho kỳ được sách. Bữa nay mà lười nữa là đáng đánh đòn lắm đấy.

Vì xe hỏng, nên để ở nhà, chàng vẫy chiếc xe tắc xi trực chỉ xóm Vinh Tôn. Mua xong sách chẳng mất bao nhiêu thời khắc, thành thử chàng vẫn thấy còn sớm. Lại nảy ý lang thang bách bộ cũng thú.

Tiết trời đang giữa đông

Mùa đông ở Hương Cảng không quá rét buốt. Nhưng cũng đủ

lạnh để người ta phải tìm cái ấm trong những bộ y phục ngự hàn đủ kiểu đẹp mắt, nhứt là khi ra phố.

Ba giờ hơn, song sương mù vẫn chưa tan hẳn, khiến ánh dương quang nhuốm màu bạc ửng vàng... một thứ mà người nhàn du rất ưa chuộng.

Chẳng nhìn thiên hạ dập dìu xuôi ngược Phùng Vinh vừa tà tà thả bộ dọc vỉa hè vừa sốt ruột, táy máy giờ quyền cổ văn mới mua ra đọc

Ngay trang đầu đã hấp dẫn chàng, bắt chàng phải tiếp tục say mê.

Cái mê đọc sách dọc đường, giữa phố đô thị lẽ cố nhiên không giống cái mê đọc sách trong nhà, vì cứ phải dừng lại từng chập để tránh xe cộ, bộ hành. Nhưng chính vì vậy mà cái thú hóa ra đặc biệt.

Phùng Vinh đang cất bước, găm đầu, chú mục vào trang sách, hốt nhiên mấy âm thanh quen thuộc lọt vào thính giác chàng. Âm thanh từ một quãng cách không gần vọng đến, chỉ nghe được phong thanh, nhưng... kỳ lạ thay, nó còn vang dội vào tai chàng hơn cả tiếng còi ô tô rít sát cận, khiến chàng phải sững sốt giật mình, đến độ hoa mắt, ngưng đọc và suýt buông rơi quyền sách. Âm thanh quen thuộc, cực kỳ quen thuộc: đó là tiếng nói của một người con gái mà dù vắng nghe bao lâu đi nữa và bây giờ chỉ nghe lại mấy tiếng ngắn ngủi thôi, chàng vẫn tức khắc nhận

ra ngay được.

Đó là tiếng nói của Bội Dung:

- Yêu quý! Tạm biệt! Vẹn cái hôn! Mai đúng hẹn nhé!

Thoạt nghe, Phùng Vinh ngẩng lên như cái máy, toàn tâm thần bàng hoàng, xao xuyến! Thì ra ngẫu nhiên chàng đã thả bộ đứng trên con đường chạy ngang trước nhà Bội Dung. Lúc chàng ngẩng lên thì đồng thời chân chàng cũng dừng lại: Chàng nhận thấy Bội Dung ngay, nàng đứng trước cổng biệt thự hơi xoay lưng lại, chỉ cách chỗ chàng đại khái chừng ba mươi thước.

Nàng vận bộ tây trang tuyệt đẹp, bó sát vóc người tuyệt diễm.

Nàng đang hồn nhiên, dáng nét hân hoan tha thiết như hiện ra từ đầu chí gót. Nàng không ngớt vẫy tay và làm dấu hôn gởi với một thanh niên đã ngồi yên trên chiếc xe nhà lộng lẫy

Chàng thanh niên may mắn kia nói đáp lại Bội Dung những gì, Phùng Vinh không nghe rõ, mà cả đến mặt mũi chàng ta, Phùng Vinh cũng chẳng nhìn thấy nốt vì chàng ta quay lưng hẳn lại phía Phùng Vinh và chỉ hơi nghiêng đầu để tạm biệt với Bội Dung.

Không biết nghĩ thế nào mà Phùng Vinh đang đứng dừng lại bỗng rảo bước sấn tới.

Cùng lúc ấy, chiếc ô-tô mang người được Bội Dung thốt lời tặng "Vẹn cái hôn" cũng lao vút đi, chỉ trong chớp mắt đã xa tít rồi.

Nãy giờ chàng cứ mãi lo nhìn người, bây giờ sực nhớ nhìn số xe thì đã muộn, chỉ còn kịp đọc được mỗi một con số 7 sau rốt.

Chân Phùng Vinh vẫn bước. Mắt Bội Dung vẫn đắm đắm hướng theo nẻo người yêu vừa phóng xe đi, Khoảng cách nhau chỉ còn trên dưới mười bước Phùng Vinh muốn kêu lên một tiếng nhưng cổ họng cứ nghẹn cứng, Bội Dung bất thần quay lại bốn mắt chạm nhau. Nhưng mặt nàng đã hơi gằm xuống. Và tự dừng chân chàng lại bất động, đứng khựng lại, nàng luống cuống nhưng rất nhanh nhẹn chạy vào cổng, đóng sầm cửa lại.

Chàng mãi đến phút giây này mới tiếp tục tiến tới được. Song le... để mà làm gì nữa đây?

Cánh cửa sắt kín bung tựa bức tường thành. Chàng chỉ còn thấy một mảng lớn màu đỏ của cánh cửa sắt trước mũi và nghe tiếng chót thép cài gấp bên trong.

Đâu đây dư hương của nàng, cực kỳ quen thuộc mà đã hết sức xa lạ, như mĩ mai đâm xoáy vào khứu giác, vào tận con tim chàng.

Lặng người một phút, chột con giận dữ bùng lên. Chàng xé toạt hai quyển sách, vắt xuống chân cổng, rồi hung hăng bỏ đi, không buồn quay ngoắt lại một lần!

QUỲNH DAO

Rượu Mừng Pha Nước Mắt

Chương 8

Tận một góc vắng vẻ nhút trong hoa viên Hạnh Phúc, Nhược Lan đang ngồi nép ở đầu chiếc băng đá và đối diện nàng là Phùng Vinh đứng khoanh tay, mặt lạnh lùng như pho thạch tượng.

- Cậu Vinh! mời cậu ngồi xuống đây cái đã:
- Xin lỗi cậu, tôi muốn xưng hô tiếng cậu, để tình thân mật gia đình càng rõ rệt nhé
- Cậu Vinh, mặc dù tôi đã mạo muội gọi điện thoại mời cậu đến đây nhưng tôi tin rằng cậu không nổi giận cá nhân tôi.
- Tôi muốn được gặp cậu để thành khẩn nói hết câu chuyện, về Bội Dung, mong rằng cậu vì tôi đôi chút, để chúng ta có thể đi tới lời cuối của câu chuyện.
- Kia! Cậu Vinh, cậu có nghe tôi nói gì không? Cậu có sẵn sàng nghe tiếp câu chuyện không?
- Xin sẵn sàng.

- Vậy mời cậu ngồi.
 - Vâng.
 - Tôi xin nhắc lại lời yêu cầu, mong rằng cậu sẽ bình tĩnh nghe chuyện Bội Dung.
 - Thiết tưởng đó đã là quá khứ, không có gì để nói hay nghe nữa.
 - Vì cậu đã gởi trả lại tất cả thư từ, hình ảnh cũ của Bội Dung và cậu muốn định ninh rằng như thế là đã dứt khoát hẳn?
 - Vâng, ở cảnh tôi, buộc lòng tôi phải hành động và nghĩ như thế: biết sao hơn?
 - Nhưng còn bao nhiêu thứ khác, đâu thể bôi xóa được, hử cậu.
 - Chẳng hạn như?
 - Như trên mười kỷ niệm ở quê nhà, như hình ảnh trong tim, tuy chỉ có mỗi một hình ảnh thôi, nhưng đã ghi đậm khắc sâu nơi tâm khảm, liệu cậu và cả Bội Dung nữa, vào một lúc bình tâm nào đó có thể quên được chăng?
 - Chỉ có ngần đó thôi ư? Chị còn có thể kể thêm thứ nào nữa chăng?
 - Còn chứ! Và lại một thứ, mà bốn phận chúng ta không có quyền bôi xóa?
 - Chà! Cái gì mà ghê gớm thế?
 - Tôi muôn nói đến hai tiếng "Tù mẩu" chúng ta.
- Tâm hồn hoặc đang hừng hực giận như biển lửa, hoặc đã nguội lạnh tợ tro tàn, vậy mà giờ đây thoát nghe Nhược Lan nhắc đến

mẹ đột nhiên Phùng Vinh rung động toàn thân, mềm nhũn cả cõilòng. chàng hấp tấp ôm lấy đầu.

Có lẽ nhìn suốt được tâm tư Phùng Vinh tự dưng Nhược Lan cảm thấy Phùng Vinh trở thành một thiên thần vĩ đại, chói ngời trước mặt. Và niềm xúc động dâng lên, đôi mắt Nhược Lan trào lệ... và, mặc dù đang đóng vai chủ động, có nhiều điều tối cần thiết muốn nói với Phùng Vinh, nhưng nàng lại nghẹn ngào, im tiếng.

Hai người lặng thinh một chập lâu, sốt ruột, Nhược Lan cố trấn tĩnh lên tiếng:

- Cậu Vinh! Tôi hoàn toàn thành khẩn tâm tư nghĩ thế nào, tôi nói ra thế ấy xin cậu hiểu cho như vậy. Cậu có thể miễn thế cho, nếu tôi có lời nào không phải nghe cậu.

Lạ thay! Vừa rồi thái độ của Phùng Vinh ngang tàng quyết liệt bao nhiêu, thì giờ đây lại trở nên ôn tồn thân mật bấy nhiêu.

- Chị Nhược Lan, tôi thành khẩn thật cảm ơn chị đã vì chuyện của tôi mà chẳng quản chi hết, quyết gặp tôi. Vâng, tôi xin sẵn sàng lắng nghe tất cả, xin chị cứ nói. Nhưng, tôi cũng xin trước một điều, nếu sự thể đi tới một bế tắc bất khả khai gián, thì mong chị không trách oán tôi.

Nhược Lan càng thấm thía niềm mến phục Phùng Vinh, đồng thời, lại nghe giận Bội Dung càng nhiều. Nàng cố trình bày cho thật gọn:

- Hai đấng từ mẫu của chúng ta chỉ còn mỗi một vui thỏa cuối cùng, thật to tát, là thấy điều mình kết ước với nhau trở thành sự thật. Cũng như cậu tôi thấy rõ Bội Dung sai lầm có lẽ tôi cũng đang giận nó không kém gì cậu. Tuy nhiên, nếu sự thể có xét ra còn có thể rắng vẫn hồi được, để cậu cùng Bội Dung thực sự thành phu thê, như mẹ chúng ta đã ước muốn, thì chúng ta hãy hợp lực cải thiện tình trạng xem sao. Cậu bằng lòng nguyên tắc ấy nhé.

- Vâng, xin chị cho biết phần tôi nên làm gì, kể từ bây giờ?

- Tôi đề nghị như thế này: Cậu tạm rút lại ý định đoạn tuyệt và tự dọn sẵn một tấm lòng khoan dung, hầu sẽ mở rộng vòng tay đón tiếp Bội Dung như thuở nào. Trong khi đó, cậu dành cho tôi một thời hạn, mau thì một tuần, lâu là hai tuần cho tôi tiến hành phần việc của tôi, làm cho Bội Dung vĩnh viễn vẫn là của cậu. Cậu có ý chi khác không?

- Tôi hoàn toàn tán thành mỹ ý của chị, chị cứ yên tâm về phần tôi, Nếu cần chờ một tháng để chị làm việc trên, tôi cũng sẵn sàng... Ngay bây giờ, tôi xin đa tạ chị.

Nhược Lan cười:

- Tôi cảm ơn cậu chớ!

Cả hai cùng cười. Không khí ngột thở ban đầu mới gặp đã tan biến... Nhược Lan nghe phần khởi hơn bao giờ hết.

QUỲNH DAO

Rượu Mừng Pha Nước Mắt

Chương 9

Giáo sư Sương Quân chẳng mấy khi tiếp khách tại nhà riêng. Họa chẳng, nếu đôi khi có vài người bạn đến làm khách, thì thường là bạn rất thân và phải có hẹn trước. Nhưng chỉ tiếp khách trong một thời khắc hạn định nào thôi, càng ngắn càng tốt. Như thế, không phải giáo sư là con người cô độc, ích kỷ trái lại giáo sư rất lịch sự bắt thiệp, mà chẳng qua vì giáo sư vốn quen hoạt động, đem nhiệt tâm đem tài năng cống hiến cuộc đời, nên lúc nào cũng bận rộn chẳng việc này, cũng việc khác. Thế mà, bỗng dưng trưa hôm nay cái điều cấm kỵ ấy bị phá lệ. Sương Quân giáo sư tiếp tại tư gia một nữ khách và tiếp khá lâu; gia dĩ, vị nữ khách này lại không hề được giáo sư mời, mà nàng đã tự ý tìm đến. Suốt hai tiếng đồng hồ, người ta thấy Sương Quân giáo sư với vị nữ khách liên tục ngồi đối diện nhau giữa phòng khách và nói chuyện không ngừng. Nhưng không biết đó là chuyện gì, chỉ

thấy không khí trò chuyện rất nghiêm trang, lắm khi lộ vẻ cảm động. Và đặc biệt là vị nữ khách đã nói nhiều gấp mấy lần hơn giáo sư. Không biết họ đã nói những gì.

Có điều, sau hai giờ chuyện trò, dường như họ đã đạt tới một thỏa thuận rất mỹ mãn, vì thấy cả gia chủ lẫn khách đều hoan hỉ. Sương Quân thân hành tiễn nữ khách ra tận cổng trước khi chia tay, còn trao đổi với nhau thêm mấy lời:

- Cô Nhược Lan! để cô ra về với tất cả an tâm, tôi xin lấy danh dự xác nhận lần nữa rằng, kể từ phút giây này tôi sẽ tự có cách chấm dứt tới lui với Bội Dung chắc chắn ngàn muôn lần như vậy, mà làm như vậy, không có nghĩa là tôi sợ ai, cũng chẳng thể coi tôi là một thứ sở Khanh bạc bẽo vì từ lâu tôi vốn có dự định như vậy, nhưng chưa nỡ, vì mặc dù giữa Bội Dung cùng tôi chưa hề có một hành động nào vượt ngoài lễ giáo, song tôi nhận thấy Bội Dung cuồng nhiệt quá, si dại quá, liều lĩnh quá, nếu tôi dứt khoát vội vàng, thiếu tế nhị, nhứt là thiếu sự hỗ trợ đắc lực của đệ tam nhân, thì e rằng Bội Dung sẽ đâm ra càng liều lĩnh hơn có thể hủy mình hay ít ra cũng chẳng còn tinh thần để học hành được nữa. Nhưng nay thì tình thế đã cho phép, tôi rất mừng mà thực hiện sự dứt khoát với Bội Dung. Nói chí tình để cô Nhược Lan thông cảm, không phải tôi không có thiện cảm với Bội Dung, nhưng đó là loại tình cảm thầy trò đậm đà hơn tình huynh muội, thế thôi! tội nghiệp Bội Dung đã đơn phương ký thác tình

yêu vào tôi có lẽ do ảnh hưởng từ một cái "một" một phong trào
luyện ái lập dị nào đó, mà chả cần nhìn sâu, xem tôi có đáp ứng
tình yêu thật sự chăng?

Nhược Lan - đúng vậy, nữ khách này chính là chị ruột Bội Dung
sáng ngời ánh mắt tin tưởng và mến phục:

- Thừa giáo sư, thật vô cùng khích lệ cho tôi, tôi đã nhận định
không sai lầm về giáo sư và quả nhiên tôi đã thành công một
phần trong một bốn phần gia đình, trọng yếu và cấp bách, mà tôi
đang hết lòng, tận lực gánh vác. Một lần nữa tôi xin ghi ơn giáo
sư.

Sương Quân thân mật:

- Xin đừng nói đến ơn, vì cả hai chúng ta đều làm bốn phần, tuy
cương vị có khác nhau. Xin thú thật, nhân dịp hân hạnh được
hiếu cô hôm nay, tôi cảm thấy trong tâm đã có một cái gì khó
quên. Mong rằng, nếu không có chi trở ngại trong tương lai hai
ta sẽ lại gặp nhau.

Nhược Lan ửng hồng đôi má, nói khẽ:

- Vâng, phần em, cũng có cảm nghĩ giống như giáo sư.

Chào nhau lần nữa. Nhược Lan ngược mắt nhìn Sương Quân,
vừa quay gót, chợt ánh mắt nàng, giao với ánh mắt Sương Quân
khiến nàng rợn rã trong tim.

Trong khi đó, Sương Quân cũng nghe cõi lòng như reo nhạc, êm
đềm, ngây ngất.

Nhược Lan đã đi xa rồi mà Sương Quân mãi còn đứng lặng người, đắm đuối gởi ánh mắt dõi theo.

QUỲNH DAO

Rượu Mừng Pha Nước Mắt

Chương 10

Ba tháng trôi qua, đúng hơn là tám mươi bảy ngày. Phải kể thật kỹ từng ngày như thế, vì đó qua là quãng thời gian cực kỳ quý báu, và cũng có ý nghĩa đối với lương gia họ Phùng và họ Thẩm. Nhứt là Phùng mẫu với Thẩm mẫu, lại càng đếm tỉ mỉ hơn ai hết, với một tâm trạng hai chiều, vừa muốn tháng ngày đứng hẳn lại, hoặc trôi thật chậm! vừa mong dạ rút ngắn chừng nào tốt chừng nấy, hay lướt tới thật nhanh... Xem chừng giữa cái muộn với cái mau mâu thuẫn nhau đấy, nhưng kỳ thực nó đã đồng xuất phát từ sự mãn ý, hài lòng cả: Muốn thời gian dài ra, để tận hưởng niềm vui trước sự tái hòa hợp thuận thảo giữa Bội Dung và Phùng Vinh. Và, lại mong ngày qua cho lẹ để sớm đến lúc cử hành cuộc lễ đính hôn cho đôi trẻ, mà hai bà đã bàn định xong, ngay từ hôm được nghe Nhượng Lan báo tin mừng sẽ thành công mỹ mãn. Đúng vậy, Nhượng Lan đã thành công trong vai trò sứ giả của mình, mà mức độ thành công lại chóng vánh tốt đẹp đến độ nàng

không ngờ.

Bây giờ Bội Dung cùng Phùng Vinh đã xóa sạch những hiểu lầm đáng tiếc vừa qua và đang khăng khít như thuở nào.

Đặc biệt là một tuần nay, không ngày nào mà hai người chẳng bận rộn tíu tít, quần quít nhau tợ bóng với hình, chung lo liệu, chuẩn bị cho bữa dạ hội đính hôn sắp tới.

Phùng Vinh giống ý Bội Dung, muốn tổ chức buổi lễ ở nhà hàng, cho tiện và được hai bà mẹ chấp thuận ngay. Ngày ngày Phùng Vinh lái xe đưa Bội Dung đi đây đó để mua sắm món nợ vật kia, may y phục, thuê in thiệp mời, giao dịch và dặn dò nhà hàng...

v.v... ngồi bên cạnh nhau họ đã nói với nhau mấy lượt rồi, nhưng vẫn nhắc lại không biết bao nhiêu lần nữa! chẳng hạn khi nhắc tới vấn đề tự ái cá nhân, cả hai đồng đồ cho nhau.

- Ái chà! cái gì chứ tự ái vật thì cô đúng là một cây xanh dòn, ngán quá!

- Hừ, chính anh mới tự ái dữ dội hơn ai hết!

- Xin lỗi, giá tại hạ có tự ái cách mấy cũng không bằng cô nương. Còn nhớ chứ, hồi đó người ta được lãnh thưởng xuất sắc về sinh ngữ, hí hửng đem dâng cho nữ hoàng mới nói hớ có nửa câu thôi, là nữ hoàng đã dùng dùng thịnh nộ, liệng trả gói quà liền, làm người ta sượng ngắt.

- Thôi đi nhắc chuyện cũ mèm! Hồi đó người ta mới mười bốn tuổi. Còn ông mới rành rành đây, cái hôm xé vạt hai quyền sách

cổ vắn trước cổng đó, đường đường mười chín, hai mươi tuổi rồi, mà còn giận lấy dễ sợ. Này, cho anh hay, bữa ấy sau khi đóng cổng rồi, em còn dòm kẹt cửa, thấy anh làm gì hết trọi, sau khi anh bỏ đi, em trở ra lượm hai quyển sách vô tội đó, đem cất để bữa nào, nếu anh năn nỉ, em lấy ra cho mà coi.

Phùng Vinh chột băng khuâng:

- Nghĩ lại chúng mình quả còn tách nóng nảy, trẻ con thật, nhỉ? Đạo vừa qua phải chi cả hai đều xử sự thẳng thắn, cứ cố gặp mặt nhau, nói chuyện cho ra lẽ, thì đâu đã hiểu lầm nhau nhỉ?

Bội Dung ngã đầu vào vai người yêu:

- Anh nói đúng, chính vì không chịu bình tĩnh hỏi kỹ lại mà em đã làm như đi đùa cợt với ái tình, khiến cả hai đều khổ sở một lúc. Anh biết không, hồi em còn ở tỉnh nhà, trong suốt ba năm anh đi Hương Cảng không về, tuy luôn nhận được thư anh, nhưng em đã bực mình lắm rồi, trách anh có ý không muốn về thăm em. Kể đó, chừng vài tuần em có người bạn ở Hương Cảng nói với em rằng anh đã có người yêu mới, khiến em giận, em oán anh vô cùng. Họ nói giống hệt nhau về chuyện ấy, còn cho em biết tên của người yêu mới của anh là Thu Vân, thử hỏi em chẳng tủi sao được. Cho nên em mới ra mặt diễn trò trêu tức anh đấy.

Nàng mỉm cười nói tiếp:

- Nhưng... đùa với ái tình, nguy hiểm thật, anh nhỉ?

QUỲNH DAO

Rượu Mừng Pha Nước Mắt

Chương 11

Mấy ngày sau thì lễ cưới được cử hành, đúng như dự định, thành phần người tham dự hầu hết là thân nhân quyến tộc của hai họ mà thôi, mặc dù thuộc gia đình nề nếp, song cả hai họ đều có đông người theo tân học, nên nghi cách buổi lễ được cải biến nhiều. Việc giới thiệu được định làm hai phần cho hợp lý:

Trình diện chung trước toàn thể, kế đó đôi tân nhân đến dâng rượu mừng ra mắt từng vị một trong số những cô, dì, chú, bác, cậu, mợ ruột của đôi bên. Trong khi tiến hành phần giới thiệu này, bầu không khí càng trở nên đậm đà trang nghiêm rất mực. Cùng Bội Dung đi giáp vòng ra mắt những vị thân thích bên nàng xong rồi, Phùng Vinh bèn đưa nàng đến bái kiến các bác, chú, cô, dì của chàng.

Phùng Vinh giới thiệu mấy lời vừa gọn vừa mật thiết cho Bội Dung cúi chào và dâng rượu mừng.

Bội Dung cứ dâng rượu một vị rồi lại một vị. Bác, cô rồi chú...

Phùng Vinh vẫn bật thiệp:

- Thừa chú, xin chú cho phép. Nay Bội Dung em hãy lạy mừng chú đi. Đây là chú Út của chúng ta, người lâu nay vẫn du học Âu châu, chỉ mới về đây từ mấy tháng nay đây, để đem chân tài thực học xuất chúng mà khai hóa đàn em. Chính chúng ta, cũng sẽ được người giáo huấn nhiều, từ nay.

Bội Dung hơi ngược lên vừa cung kính chấp tay xá, vừa thỏ thẻ thật lễ phép:

- Lạy chú ạ. Từ nay cháu được coi như là dâu...

Chợt nàng tắt ngang tiếng nói. Đôi mắt nàng mở to lên sững sờ, Hai chân nàng nửa muốn lùi lại bỏ chạy, nửa thì nhũn ra.

Thật là bất ngờ: người đang hiện hiện trước mặt nàng chẳng ai khác hơn là Sương Quân Giáo sư.

Đúng rồi! Chính là giáo sư Sương Quân. Chẳng riêng gì nàng, mà cả Sương Quân giáo sư cũng giật nảy người kinh ngạc.

Ngay lúc ấy, Phùng Vinh đã cầm tay Bội Dung, nàng thụ động như cái máy rót rượu ra ly, và cũng do chàng thúc đẩy bằng cử chỉ yểm trợ nàng lại tiếp tục bung ly rượu lên mà chưa tự hay biết.

Cách đây không xa, đột nhiên vọng lại hai ba tiếng tăng hắng liên: rõ ràng là tiếng của Nhược Lan.

Qua một thoáng bất chợt Sương Quân tức khắc trở lại bình thường. Lại dường như được tiếng hắng giọng của Nhược Lan,

Sương Quân càng ý thức ngay mình phải làm gì. Chàng bung ngay ly rượu mạnh:

- Nào, nâng ly!

Phùng Vinh và Bội Dung đồng tuân lời. Bây giờ Bội Dung đã trấn tĩnh phần nào, nàng đã bung một ly và trong đầu tự thoáng lên một ý nghĩ lạ lấy làm tiếc sao ly của mình không là thứ rượu mạnh để phen này nàng cùng nuốt đắng cay thực sự vào lòng một lần.

Tự dung mắt nàng trào lệ, giọt nước mắt nóng hổi bỗng rơi xuống đúng vào ly rượu của chính nàng.

Vẫn tươi cười, Sương Quân lại tiếp:

- Nào, chúng ta cùng nâng ly rượu mừng! Mừng cho đôi lứa từ nay bắt đầu những ngày mới hoàn toàn tiến bộ. Vâng, hoàn toàn tiến bộ.

Cả hai cùng uống cạn ly rượu đầy trên tay mình. Riêng Bội Dung mặc nhiên uống cả nước mắt của chính mình pha lẫn trong rượu mừng!

Họ quyết định đáp phi cơ phản lực này mà họ đi từ Hương Cảng sang Âu châu

Mà họ là ai... chính là Sương Quân và Nhược Lan, đôi vợ chồng mới làm lễ cưới xong hôm trước, thì ngày sau đưa nhau đi Âu châu ngay đúng theo dự định.

Hết